

ולהוציא ספרים נוספים, להנאת הרבים ובראשם גדולי ישראל שליט"א שזכינו בזכות עצומה שכזו שמעיינים בספרינו.

ברגשי כבוד אני מעלה בפתח ספר זה, את זכרו הטוב של אבי מורי ורבי, **הרב החסיד ר' אפרים חיים קליין ז"ל**, אשר עדינות נפשו ומידותיו התרומיות היו והם נר לרגלי ואור לנתיבותי. אבי מורי ז"ל, עם היותו בעה"ב וסוחר בקנה מידה גדול, הרי כל המעיין בשלשת הכרכים של הספר שהוצאתי ממנו בס"ד, "הבן יקיר לי אפרים", נוכח לדעת כיצד כל מחשבותיו ורעיונותיו היו סביב התורה הקדושה, לימודה וקניניה. הוא היה דוגמא אמיתית לבעה"ב היודע מהו עיקר ומהו טפל בעולם. ויסוד חיותו היה ממעשי החסד ולימוד התורה היום יומי שלו.

המעייין בספריו הנ"ל, רואה היטב, כיצד לימוד התורה וביטול עצמי מוחלט לצדיקי הדור היו יסוד חייו. **הנני** להביא כאן מאמר יקר שאמר א"א ז"ל והקשור למשנה האחרונה שבש"ס (סוף עוקצין): אר"ש בן חלפתא, לא מצא הקב"ה כלי מחזיק ברכה לישראל אלא השלום וכו'. וכותב א"א ז"ל:

חג העצרת נתייחד במעלה של "עין טובה", שהוא היסוד של ברכת השלום. כל היסוד של קבלת התורה נובע מעין הטובה של משה רבינו, כדאיתא במסכת נדרים (לח, א): "אמר רבי יוסי ברבי חנינא לא ניתנה תורה אלא למשה ולזרעו, שנאמר (שמות לד): "כתב לך - פסל לך", מה פסולתן שלך, אף כתבן שלך, ומשה נהג בה טובת עין ונתנה לישראל".

אותה מעלת "טוב עין" מוצאים אנו גם בפרשת נשא. בתוך הפרשה העוסקת בגזול ונשבע על שקר, כותבת התורה: "ואיש את קדשיו לו יהיו", כפי שדרשו חז"ל מכך: "מלמד שטובת הנאה לבעלים" (ספרי). נתינת התרומה תלויה איפוא, ב"עין טובה" של הנותן. דין נוסף נאמר כאן: "איש אשר יתן לכהן" - זה שנותן לכהן את המתנות הראויות לו, "לו יהיה" - מומן הרבה (ברכות סג, א).

אנו רואים כאן את החשיבות המיוחדת של "טוב עין", הן במתנות כהונה, שהברכה תלויה בטובת העין של הנותן, והן בקבלת התורה, שעם ישראל זכה לכך (לאחר חטא העגל), רק תודות ל"טוב עין" של משה רבינו ע"ה.

וכאן מגיעים אנו אל הקשר המיוחד שבין קבלת התורה לפרשת נשא, בה נזכרת מצות "ברכת כהנים", המסיימת כידוע בברכת השלום "וישם לך שלום".

על ברכת השלום אמרו חז"ל בסיום ששת סדרי המשנה וכנ"ל: לא מצא הקדוש ברוך הוא כלי מחזיק ברכה לישראל אלא השלום, שנאמר (תהלים כט, יא): "ה' עוז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום".

כידוע שלום הכוונה למדות טובות, לדרך ארץ ונימוסים, אולם שלום זה אינו רק השלום הרווח והמקובל, כפי שאמרו (במד"ר יא, ז): "זה שלום תורה", שנאמר: "ה' עוז לעמו יתן וגו'", ואין עוז אלא תורה (שהש"ר ב, ג). ברכת השלום, שהיא האחדות, מדות ודרך ארץ, מקבלת את שלימותה רק כאשר זה "שלום תורה", כאשר המדות משתלבות בתורה, כאשר האחדות היא לשם שמים, וכשהאדם רוצה לקבל על עצמו עול תורה ויראת שמים. זמנים אלה מסוגלים ביותר לזה, ובזכות הקבלה וההכנה,